

Achter de schermen: Cor Woets

Door Femke Lagaaij

In deze rubriek komen mensen aan het woord die -meestal volledig vrijwillig en zonder op de voorgrond te treden- onmisbaar werk leveren voor onze zo geliefde hondensport. Cor Woets is voorgedragen door Leo Karper. Leo zei over Cor: 'hij heeft breed verstand van honden. In Zeeland heeft hij in belangrijke mate bijgedragen aan het werk van de staande honden, dus het werk voor het schot. Hij is ook een gerespecteerd keurmeester.' Ik belde Cor Woets op een mooie zonnige avond, die nog mooier werd door zijn verhalen. Eigenlijk heb ik maar één vraag hoeven stellen en stroomde het daarna vanzelf. Voor de vorm doe ik hieronder of er echt een vraag-gesprek heeft plaatsgevonden. Ik hoop dat u er net zo van zult genieten als ik heb gedaan...

Kunt u iets over uzelf vertellen?

"Ik ben in de oorlog geboren en in 1956 -ik was toen twaalf jaar- zijn wij van Willemstad naar Kraggenburg in de Noordoostpolder verhuisd waar mijn vader een fruitteelt bedrijf had gekregen vanwege de watersnood. Ons gezin bestond uit elf kinderen, ik was de derde jongen en bleek echt een buitenkind. Altijd in het veld, meelopen met de jachtopzichter, fazanten voeren, kijken hoe de hazenstand zich ontwikkelde. Vanaf onze komst naar de NOP maakte ik daar ook de jacht mee. En zag ik jachthonden aan het werk. Daar ging mijn jongenshart sneller van kloppen.

Tot mijn teleurstelling vond mijn vader het geen goed idee dat ik een hond zou krijgen. Er waren immers nog 10 andere kinderen die ook allemaal zo hun wensen hadden. Mijn twee oudste broers waren vernoemd naar de beide opa's. Dat was dus geregeld. Toen kwam ik. Pas jaren later hoorde ik dat ik vernoemd was naar Cornelia en Bastiaan van Bezooijen. Bastiaan was een zogenoemde 'broodjager- en visser' (noot FL: jager die zijn buit verkoopt om er van te leven) bij wie mijn vader in de kost had gezeten. De vernoeming van zijn derde zoon was kennelijk een blijk van waardering voor die periode. Maar tegen de tijd dat ik mij er bewust van werd aan wie ik mijn naam te danken had, was Van Bezooijen al overleden. Jammer want wat had hij me veel kunnen leren. Hij en zijn vrienden leefden dag en nacht buiten, zo was hun leven. Zij kenden de natuur en waren er volkomen mee vergroeid."

Als er zoveel wild om je heen zit, is de voor de hand liggende vraag: jaagde uw familie ook?

"Mijn familie jaagde niet zelf, maar we waren als agrariërs wel nauw verbonden met de jacht. Wij hadden een grote boomgaard van ruim 20 hectare waar in de winter de hazen op af kwamen. Dat hele gebied werd daarom elke winter in het gaas gezet, in het voorjaar haalden we dat dan weer weg. De rijksjachtopzichters kwamen de hazen dan schieten ter voorkoming van schade. Wij dreven met alle kinderen en onze drie knechts de boomgaarden dan uit. Voor mij was het altijd weer een uitdaging om de hazen te bemachtigen."

"Ik ging op de fiets naar school in Emmeloord en kwam op die 15 km lange rit dan langs een zeer brede singel naast de voetbalclub van ons dorp waar fazanten zaten. Die voerde ik 's winters elke dag. In mijn derde jaar op de middelbare school stond met kerst "22" op mijn rapport. Nee, geen 22 punten voor goede prestaties maar 22 onoorloofde verzuimdagen, dagen welke ik in het veld had doorgebracht. Leren deed ik overduidelijk liever buiten dan op school... Zo leerde ik de natuurwet-ten kennen, die mijn klasgenootjes niet meekregen. Bijvoorbeeld dat wanneer je fazanten uitzet met 4 weken ze wild worden, maar doe je het met 7 weken dan worden het nooit wilde fazanten."

Hoe kwamen honden in uw leven?

"Ik was in de loop der jaren dikke maatjes geworden met de jachtopzichter. We trokken samen door de velden. De jachtopzichter had regelmatig

honden te logeren.

Ik vroeg vaak of ik ze mocht uitlaten want ik was gefascineerd door honden. Tijdens het uitlaten bracht ik ze wat meer discipline bij. En door de honden goed te observeren leerde ik hún taal kennen. Zo groeide ik als hondenkenner. Door te kijken, luisteren en boeken te lezen. Over dat laatste gesproken: op een goed moment ontdekte ik dat de in die tijd befaamde A.J. van Buuren een lezing kwam geven in Emmeloord. Dat wilde ik meemaken! Dus ik op mijn fiets erheen. Ik genoot van de lezing, daarna heb ik heb zijn boek 'Het omgaan met en het africhten van honden' gekocht. Ik heb het verslonden."

Maar ondertussen was er dus nog steeds geen eigen hond?

"Dat klopt, zo lang ik thuis woonde was dat uitgesloten. Toen er een vriendin in mijn leven kwam wist ze dat ik een jachthond wilde hebben. Gelukkig sprak dat haar ook aan. Wij gingen samen op pad voor een Drentsche Patrijshond. In 1967 bemachtigden wij een pup. Wat hebben wij veel van deze hond, Tarda, geleerd. Hubertus, haar zoon, liep op zijn eerste najaarsveldwedstrijd in de jeugd een 1e ZG. Keurmeester freule Van der Heijden van

Doornenburg was zeer enthousiast. Ik groeide een meter. Ontzaglijk veel heb ik opgestoken van Sil, onze 3e Drent. In die tijd was Tineke Antonisse-Zijda in aanraking gekomen met Amerikaanse kennis over de ontwikkeling van honden. Zij schreef haar befaamde boekje "De vroege opvoeding van een retriever pup". Ook perfect voor onze staande honden. Zo leerde zij mij dat wat een pup tussen 7 en 17 weken leert, nooit meer van zijn harde schijf af gaat. In die tien weken moet je elke dag enkele momenten spelenderwijs met je pup aan het werk. Met 17 weken heeft je hond dan de totale basis van de opleiding gekregen, die je later uit kunt bouwen. Ik volgde haar volkomen. Drent nummer drie, Sil, maakte daardoor grote stappen."

Bleek de Drentse Patrijs de ideale hond voor u?

"Van het begin af aan joeg ik met mijn honden. We waren ondertussen in West Zeeuws Vlaanderen terecht gekomen, ik mocht daar met Sil volop patrijzen jagen bij Ad en Vincent Hendrikse. Starend was dat de akkers te groot waren voor een Drent, want hij jaagt "onder" het geweer. Op dit soort velden had ik een hond nodig die veel ruimer joeg. Zodoende kwam er de Duitse staande langhaar, Djura. Ik moest leren dat zij veel gevoeliger was dan de waak- en erf hond de Drent. Djura kwam zodoende niet verder dan de ZG op de veldwedstrijden, terwijl haar zoon Rambo, beter opgeleid, vlot de U haalde. Qua karakter paste de langhaar perfect bij mij.

Maar in de duinenjacht kon ik met de langhaar niet voldoende uit de voeten. Een cocker spaniel was hier geen overbodige luxe. Het zijn ook fijne, zeer dresseerbare jagers. Ze dansen door het veld. Overigens verdiepte ik me altijd flink in de herkomst van een nieuwe pup. Ik vind het heel belangrijk te weten wie de ouders en grootouders zijn van een hond. Ik wilde ook altijd nestkeuze hebben. Roelien haalde dan stevast de beste pup uit het nest. Zij let onder andere op hoe vrij ze zijn op een nieuw terrein. Na mijn pensionering namen wij voor het eerst twee pups uit hetzelfde nest. Eén door haar gekozen en één door mij. Hár pup

"Ik vind het mooi om jonge of nieuwe mensen op weg te helpen met hun honden"

bleek als volwassen langhaar nummer één te zijn qua werk en exterieur. Mijn keuze was ook prima maar wel de-op-één-na-beste."

En u belandde in de organisatie van de jachthondensport...

"Ja, dat kon niet uitblijven. Ik ben bij de Drenten begonnen in de veldwedstrijd-

JH proef 2007 van de Zeeuwse Jachthondencommissie

commissie. Daarna kwam ik terecht in de Zeeuwse jachthondencommissie. Roelien en ik organiseerden daar de jachthondenproeven. We hadden per keer 120 deelnemers. Een flink werktempo was dan onmisbaar want we wilden dat iedereen rond 19.00 uur naar huis kon. Ook hielden we ons bezig met de organisatie van veldwedstrijden voor staande honden en retrievers. Zeeland hebben wij na 15 jaar losgelaten, omdat de Nederlandse Vereniging "Langhaar" ons alweer twee jaar bij hen had ingeschakeld. De veldwedstrijden zijn onmisbaar voor selectie van kwaliteit. Je moet als organisator de velden (en hun eigenaren) koesteren.

Op enig moment, het was 1992, ben ik keurmeester geworden voor het veldwerk van de staande honden. En een jaar later ook voor de retrievers. Vorig jaar ben ik gestopt als keurmeester. Maar ik vind het belangrijk om toch te blijven helpen en mensen aan de kant een duwtje in de goede richting te geven. Ik vind het vooral mooi om jonge of nieuwe mensen op weg te helpen met hun honden en je kennis te delen vanaf de zijlijn."

Hebben we in Nederland nog wel voldoende te doen voor de staande honden?

"De staande hond is een allrounder. Als je in staat bent om te netwerken dan kan je met je staande hond nog steeds uit de voeten in Nederland. Gelukkig zijn er in ons land ook nog volop veldwedstrijden voor de staande honden waar deze honden en hun voorjagers op mooie velden kunnen laten zien wat ze waard zijn. Dat is natuurlijk ontzettend belangrijk want voor een gezonde fokkerij is selectie via de veldwedstrijden een onmisbare schakel. Extra belangrijk zijn de jeugdveldwedstrijden want daar zien we het jonge talent, daar zien we waar we staan in de fokkerij, waar we naar toe groeien..."

We zijn zó in gesprek dat ik nog helemaal niet gehoord heb wat u in uw werkende leven heeft gedaan...

"Ik ben in 1970 bij het Korps Rijkspolitie gestart met uiteindelijk doel het specialisme veldpolitie. De eerste vijf jaar was mijn standplaats Oostburg; daar leerde ik de patrijzenjacht kennen, die

Met Gilbert Harte en zijn Epagneul Breton

was er niet in de NOP. Daarna ging ik les geven bij de opleiding voor de ME in Neerijnen. Na tweeëneenhalf jaar vroeg Zeeland mij om terug te komen voor de opleiding van de veldpolitie. In '93 kwam de reorganisatie: de veldpolitie werd opgeheven. Dat heeft er enorm in gehakt bij mij. Daarna ben ik docent geworden op de politieacademie te Ossendrecht. Dat lesgeven had ik echt in m'n vingers. Zo vind ik het ook top om voorjagers training te geven, zodat zij in staat zijn de kwaliteit van hun hond te benutten. Daarom geef ik nog steeds sporadisch les aan mensen waar ik een binding mee heb of waar ik potentie in zie. Ik voel me bevoorrecht om kennis te kunnen delen, ik word daar echt gelukkig van."

Zijn er nog opmerkelijke voorvallen die u zo een-twee-drie bijstaan?

"Ik keer daarvoor ondermeer terug naar mijn jeugd, toen ik een ventje was van een jaar of zestien. Bij ons in de buurt liep een kanaal door het bos. Terwijl ik daar liep hoorde ik opeens een knal. Zo'n knal herkende ik wel. Ik sloop naderbij en zag dat een schipper vanaf zijn boot een wilde eend had geschoten die hij aan het binnenhalen was. Ook in die tijd was dat verboden. Ik heb de jachtopzichter geïnformeerd, hij heeft het schip verderop weten te

traceren en ervoor gezorgd dat de bewuste schipper een proces-verbaal aan zijn broek kreeg.

Een jaar of zeven later was ik op een zondagmiddag nabij Fort Sabina om naar de ganzen te kijken, maar die waren er niet. Wel zag ik twee mannen in jagende houding over het land gaan. Eén droeg een hagelgeweer. Vanwege een kreek met rietkraag was ik het zicht kwijt. Korte tijd erna zag ik hen samen op een motor de polderweg op gaan, zonder geweer. Politie ingeschakeld. Geweer gevonden onder het gras in het talud van de kreek. De stroper had veertien dagen ervoor nog huiszoeking gehad zonder resultaat. Het duurde toen nog drie jaar voordat ik -als zesentwintigjarige- bij de politie solliciteerde."

Welke tips wilt u voorjagers geven?

"Het allerbelangrijkste is om de taal van de hond leren. Als wij met de hond willen communiceren is lichaamstaal onmisbaar."

In de volgende uitgave van 'De Jachthond' is de spotlight gericht op Ingrid Schmidt.

Foto's: Roger Hoefman, Josephine Floor en De Jachthond